

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-108)

Nov (1) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....26
6. திருவிருத்தம்.....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 85)

512. ஸத்யஸந்த:

தன்னுடைய அடியார்களிடம் தான் செய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞை சத்தியமாக இருக்கும்படியாக நடப்பவன் என்பதால் ஸத்யஸந்தன் எனப்படுகிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (10-19) - அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணாம் ந து ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ச்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விசேஷத: - சீதையே! எனது ப்ராணனையும், உன்னையும், லக்ஷ்மணனையும் நான் விட்டாலும் விடுவேன்; ஆனால் எனது ப்ரதிஜ்ஞையை விடமாட்டேன்; அதிலும் அந்தணர்களுக்கு என்னால் கொடுக்கப்பட்ட ப்ரதிஜ்ஞை பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ?
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-39) - ஸத்யஸந்தோ ஜிதேந்த்ரிய: - தன்னுடைய வாக்கைக் காப்பாற்றுவதில் உண்மையானவன்; தனது புலன்களைத் தன்வசப்படுத்தியவன்.

513. தாசார்ஹ:

“தாச” என்பது தானம் என்பதாகக் கொள்ளப்பட்டு, அதற்குத் தகுதியானவன் என்று பொருள். அதாவது தனது அடியார்களுக்குத் தன்னை அளிப்பதற்கும், அது போன்று அவர்கள் தங்களைத் தன்னிடம் அளிப்பதற்கும் தகுதியானவன் என்று கருத்து. அல்லது க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தபோது, தசார்ஹ வம்சத்தில் பிறந்த காரணத்தினால் தாசார்ஹ என்றும் கொள்ளலாம்.

514. ஸாத்வதாம் பதி:

தன்னுடைய திருவடிகளைத் தவிர மற்றொன்றை நாடாத ப்ரஹ்மநிஷ்டர்களுக்கு பதியாக விளங்குபவன். ஸத்வான் என்றால் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் அல்லது ஸாத்வீகமான குணம் கொண்டவன். இப்படிப்பட்டவர்களால் பின்பற்றப்படும் சாஸ்த்ரம் ஸாத்வதம் எனப்படும். பௌருஷ ஸம்ஹிதை - நிரசீ: கர்மஸம்யுக்தாந் ஸாத்வதாம்ச்சாப்யகல்பயம் ஸாத்வத ஜ்ஞாநத்ருஷ்ட: அஹம் ஸாத்வத: ஸாத்வதீபதே - பலனை எதிர்பார்க்காமல் கர்மங்களைச் செய்கின்ற ஸாத்வதர்களை நான் படைத்தேன்; உயர்ந்த ஞானம் கொண்ட அவர்களால் நான் அறியப்படுவதால் நானும் ஸாத்வதன் ஆவேன் - என்றது காண்க. யாதவர்களும் ஸாத்வதர்கள் எனப்படுவர்; அவர்களது பதியாக உள்ளதால் ஸாத்வதாம் பதி எனப்படுகிறான்.

515. ஜீவ:

தனது அடியார்கள் தகாத வழிகளில் சென்று தங்களது ஆத்மாவிற்கு அழிவைத் தேடிக் கொள்ளாமல் தடுத்து, தனது கைங்கர்யங்களை அவர்களுக்கு அளித்து, அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறான். ஆனந்தமூர்த்தி: பகவாந் ஹரி: த்ரைலோக்யபூஜித: த்ரஷ்டும் ந ஸாஹதே தேவி! க்லிஷ்டாந் ஸ்வபரிசாரகாந் - மூன்று உலகங்களும் பூஜிக்கும்படியாக உள்ள ஸ்ரீஹரியானவன் தனது அடியார்கள் வருத்தம் கொள்வதைக் காண்பதற்குப் பொறுக்கமாட்டான் - என்றது காண்க.

516. விநயிதா

ராஜகுமாரனை அரசன் எவ்விதம் அன்புடன் அணைத்துக் கொள்வானோ அது போன்று, தனது அடியார்களை அணைத்துக் கொண்டு, அவர்களைக் காப்பவன். நய கதௌ ரக்ஷணீ ச - நய என்னும் தாது காப்பாற்றுதலைக் குறிக்கும்.

517. ஸாக்ஷீ

அவர்களது நன்மையை மட்டுமே இவன் எண்ணியபடி உள்ளதால், அவர்கள் செய்யும் அனைத்துச் செயல்களையும் கவனித்தபடி உள்ளவன்.

518. முகுந்த:

தன்னிடம் மட்டுமே நிலையாக நிற்கும் தனது அடியார்கள், தன்னை வேண்டி நின்றார்கள் என்றால், அவர்கள் கேட்டதை அளித்தால் மட்டுமே தனது இருப்பு உள்ளது என்று எண்ணியவனாக, அவர்களுக்கு முக்தி பூமியை அளிப்பவன்.

519. அமிதவிக்ரம:

தனது அடியார்கள் தன்னை த்யானம் செய்யும்போதும், தன்னை ஆராதிக்கும்போதும் அநுஸந்திக்கின்ற அனைத்து தத்வங்களையும் (ப்ரக்ருதி, மஹத் போன்றவை) தாங்குகின்ற ஆதாச்சக்தி என்பதான எல்லையற்ற பலம் கொண்டவன். பெளஷ்கர ஸம்ஹிதையில் - காலவைச்வாநர: சாயீ நாநாத்வாதோ நிவாஸிந: ஆதாரசக்தி ஸஞ்ஜஸ்ய ஹி அமூர்த்தஸ்ய ச வை விபோ: அபிமாநதநுர்யோ வை நாநாபேதைச்ச வர்த்ததே - கால வைச்வாநரன் என்றும், ஆதாரசக்தி என்றும் திருநாமங்களைக் கொண்டு; எங்கும் செல்லக்கூடியவனாக, கீழுலகில் தனியாக உள்ளவனாகிய பகவான், அந்தந்த காலங்களில் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பல திருமேனிகளைக் கொள்கிறான் - என்றது காண்க.

520. அம்போநிதி:

பாதாளத்தில் நீரில் உள்ளபடி அனைத்து உலகங்களையும் தரிக்கும்படியான கூர்ம உருவத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவன். அநந்தபலசக்த்யே புவநப்ருதே கச்சபாத்மநே - அளவற்ற பலமும் சக்தியும் கொண்டவனாக, அனைத்து லோகங்களையும் காக்கின்ற ஆமை ரூபம் கொண்டவனுக்கு.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸ்மேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 108)

அடுத்து ஞானம் என்பதன் நித்யத்வம் குறித்து பூர்வபக்ஷி கூறியதை மறுக்கிறார். தானாகவே தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொள்கின்ற திறன் படைத்ததாக உள்ள ஞானம் என்பது, “இதற்கு முன்பு இந்த ஞானம் இருந்தது கிடையாது (ப்ராகபாவம்)” என்ற நிலையில் இருந்தது கிடையாது என்பதால் ஜ்ஞானம் உற்பத்தி (புதிதாக உற்பத்தி) ஆவதில்லை (அதாவது எப்போதும் உள்ளது). இந்த வாதம் எப்படி உள்ளது என்றால் குருடன் ஒருவனுக்கு ஒரு பிறவிக்குருடன் கைத்தடி ஒன்றைக் கொடுத்து உதவுவது போன்று உள்ளது. இது போன்று “இதற்கு முன்னர் இருந்ததில்லை (ப்ராகபாவம்)” என்பதை மறுத்துக் கூறுவதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை; இதன் காரணம் இப்படிப்பட்ட ப்ராகபாவம் என்பது நம்முடைய அனுபவத்தால் உணரப்படுவதால் ஆகும். (அதாவது “நான் இதனைப் பற்றி இத்தனை காலம் ஏதும் அறியவில்லை” என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் ப்ராகபாவம் பற்றி தெளிவாகவே உரைப்பதாக உள்ளன). இதற்கு ஒரு கேள்வி கேட்கலாம் - அனுபவம் என்பது, தான் இருந்துகொண்டே தனக்கு ஏற்புடையதாக இல்லாமல், தான் முன்பு இல்லை என்று எப்படிக் கூறமுடியும்? இது முரணாக உள்ளது அல்லவோ? இதற்கு பதில் உரைப்போம் (அதாவது ஒரு பொருளைப் பற்றி நாம் இதுவரை ஏதும் அறிந்தது கிடையாது; அப்படி உள்ளபோது “நாம் அறிந்தது கிடையாது” என்ற ஞானம் மூலம் “அந்தப் பொருள் முன்பு இருந்தது இல்லை” என்பதை எப்படித் தெரிவிக்க இயலும் என்பது இந்தக் கேள்வியாகும்). ஒரு குறிப்பிட்ட அனுபவம் நமக்கு ஏற்படும் அந்தக் நேரத்தில் உள்ள பொருள்களை பற்றி மட்டுமே, நாம் அந்த அனுபவம் மூலம் அறிகிறோம் என்ற விதிமுறை ஏதும் இல்லையே! இவ்விதம் கூறினால் கடந்த காலத்தில் இருந்த வஸ்துக்கள், நிகழ்காலத்தில் உள்ள வஸ்துக்கள் போன்ற ஏதும் நமது அனுபவ ஞானத்திற்கு இலக்காக முடியாது என்றாகிவிடும். இதற்கு மறுப்பாக நீங்கள் (பூர்வபக்ஷி)

“இதற்கு முன்னர் இருந்தது இல்லை” என்ற முடிவானது, அனுபவம் ஏற்படக்கூடிய அதே நேரத்தில் மட்டுமே எடுக்கப்படவேண்டும் என்ற விதி உள்ளது - என்று கூறலாம். இதற்கு நாம் கேட்கும் கேள்வி - இது போன்று நீ எங்காவது அனுபவப்பட்டுள்ளாயா? இதனை நீ உணர்ந்துள்ளதாக கூறினால் மிகவும் மகிழ்ச்சி; காரணம் “இதற்கு முன்னர் இருந்தது இல்லை” என்ற நிலையை நீ ஒப்புக்கொண்டதாக ஆகிறது அல்லவோ? ஆக ப்ராகபாவம் இல்லை என்று உன்னால் கூற இயலாது என்றாகிறது. ஆனால் ஒரு பொருளின் “இதற்கு முன் இல்லை” என்ற தன்மையையும், “இதனை இதோ உணர்கிறேன்” என்ற நிலையையும் ஒரே நேரத்தில் உணர இயல்கிறது என்று உன்னைத் தவிர, பைத்தியம் அற்றவன் எவன்தான் கூறுவான்? அனுபவம் ஏற்படும்போது உணரப்படுகின்ற பொருள்கள் அந்த அனுபவம் ஏற்படும் நேரத்தில் உள்ளன, அந்த நேரத்திற்கு முன்பாக அவை இல்லை என்பதான எண்ணம் இந்திரியங்கள் மூலம் உணரப்படுகின்ற வஸ்துக்களுக்கு மட்டுமே பொருந்துவதாக உள்ளது. அனைத்துவிதமான ஞானங்களுக்கோ அல்லது ப்ரமாணங்களுக்கோ இது பொருந்தாது. எப்படிக்கூறலாம் என்றால் - நம்முடைய நினைவுகள், யுகங்கள், யோகிகளுக்கு உள்ள ஞானத்ருஷ்டி போன்றவை மூலம், அந்த நேரத்தில் இல்லாத வஸ்துக்களை உணர இயல்கிறது அல்லவோ? ஆக எந்த ஒரு ப்ரமாணமும் தன்னால் அறியக்கூடிய ப்ரமேய வஸ்துக்களை விட்டு அகல்வதில்லை என்று கருத்து; அதாவது ப்ரமேயங்கள் இன்றி ப்ரமாணம் தனித்து இருப்பதில்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 108)

மூலம் -

மாம் ஹி பார்த்த வ்யபாச்சிரித்ய யே அபி ஸ்யு: பாபயோநய:
ஸ்த்ரீயோ வைச்யாஸ்ததா சூத்ராஸ்தே அபி யாந்தி பராம் கதிம்

என்று பகவதாச்ரயணமாத்ரம் ஸர்வஸாதாரணமாகச் சரண்யன் தானும் அருளிச் செய்தான். உபாஸநத்துக்கும் ப்ராரம்பம் த்ரைவர்ணிக சரீரத்திலேயானாலும் அவஸாநம் ஸர்வசரீரத்திலும் கூடுமென்னுமிடம்

தர்மவ்யாதாதய: அப்யந்யே பூர்வாப்யாஸாஜ்ஜுகுப்ஸிதே
வர்ணாவரத்வே ஸம்ப்ராப்தா: ஸம்ஸித்திம் ச்ரமணீ யதா

என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே சொல்லப்பட்டது. இப்படி உபாஸநம் த்ரைவர்ணிகர்க்கே ஆரம்பணீயமானாற்போலே ப்ரபத்தியில் ஒரு நியாமகத்தாலே ஸாமாந்ய வசநத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலும் விசேஷவசந ப்ராபல்யத்தாலும் இப்ப்ரபநம் ஸர்வர்க்கும் யோக்யம். ஆனபின்பு இது தனக்கு விசேஷித்து வேண்டும் அதிகாராம்சமும் முன்பே சொன்னோம்.

அதஸ்த்ரைவர்ணிகத்வாதி: பாவ: அபாவ: அபி கஸ்யசித்
நாதிகார: ப்ரபத்தேஸ்யாத் ஆகிஞ்சந்யமநாச்சிரித:

இவ்வர்த்தத்தைக் “குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும் பிறந்திலேன்” என்கிற பாட்டிலும், ஜநித்வாஹம் வம்சே என்கிற ச்லோகத்திலும் கண்டு கொள்வது. ஆகையால் சரண்ய சரணாகதி ஜ்ஞாநமும் ஆகிஞ்சந்யாதிகளுமுடைய ஸர்வஜாதீயர்க்கும் ப்ரபத்த்யதிகாரம் ஸித்தம்.

விளக்கம் - பகவானை அண்டி நிற்பது என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானதே என்பதை, அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள க்ருஷ்ணன் கீதையில் (9-38) - மாம்

ஹி பார்த்த வ்யபாச்சிரித்ய யே அபி ஸ்யு: பாபயோநய: ஸ்த்ரீயோ வைச்யாஸ்ததா சூத்ராஸ்தே அபி யாந்தி பராம் கதிம் - பார்த்தா! பாவம் செய்தவர்களின் வயிற்றில் பிறக்கின்ற பெண்கள், வைச்யர்கள், சூத்திரர்கள் ஆகியவர்களில் யார் என்னை வந்து அடைகின்றனரோ அவர்கள் உயர்ந்த கதிக்குச் செல்கிறார்கள் - என்றான். உபாஸனம் அல்லது த்யானம் என்பது மேல் மூன்று வர்ணத்தினரால் மட்டுமே தொடங்கப்படலாம் என்றபோதிலும், அதன் முடிவு என்பது எந்த வர்ணத்தில் சரீரம் எடுத்துப் பிறந்தாலும் கைகூடும்; இதனை ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (10-2-29) - தர்மவ்யாதாதய: அப்யந்யே பூர்வாயாஸாஜ்ஜுகுப்ஸிதே வர்ணாவரத்வே ஸம்ப்ராப்தா: ஸம்ஸித்திம் ச்ரமணீ யதா - தர்மவ்யாதர் போன்றவர்கள் அருவருப்பான குலத்தில் பிறந்தபோதும், கடந்த பிறவியில் பக்தியோகம் கைக்கொண்டிருந்த காரணத்தால், அந்தப் பழக்கம் காரணமாக, இந்தப் பிறவியிலும் அதனையே பின்பற்றி, சபரி போன்று ஸித்தி அடைந்தனர் - என்றது. இப்படியாக உபாஸனம் அல்லது த்யானம் என்பது மேல் மூன்று வர்ணத்தினரால் மட்டுமே தொடங்கப்படலாம் என்பது போன்று, ப்ரபத்தி என்பதில் இது போன்று எந்தவிதமான தகுதித்தடைகளை விதிக்கின்ற பொதுவான வாக்கியங்கள் இல்லை. மேலும் ப்ரபத்திக்கான தகுதிகளைப் பற்றி உரைக்கின்ற வாக்கியத்திலும், அனைவரும் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ள அதிகாரம் உண்டு என்றே கூறப்பட்டுள்ளது. ப்ரபத்திக்கான தகுதிகளைப் பற்றி நாம் முன்பே விரிவாக உரைத்தோம்.

அதஸ்த்ரைவர்ணிகத்வாதி: பாவ: அபாவ: அபி கஸ்யசித் நாதிகார: ப்ரபத்தேஸ்ஸ்யாத் ஆகிஞ்சந்யமநாச்சிரித: - ஆகவே ஒருவன் மூன்று வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவனாக உள்ளதும், அவ்விதம் இல்லாமல் உள்ளதும், மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் கைக்கொள்ளாமல் உள்ள நிலையை முன்னிட்டு, ப்ரபத்திக்கு அதிகாரம் ஆகாது - என்று உணர்க. இதனைக் கீழே உள்ள ப்ரமாணங்களில் காண்க:

- திருச்சந்தவிருத்தம் (90) - குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும் பிறந்திலேன் - தர்மங்களைச் செய்வதற்கு ஏற்றதான நான்கு வர்ணங்களில் எதிலும் நான் பிறக்கவில்லை.
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (61) - ஜநித்வாஹம் வம்சே - உன்னுடைய திருவடிகளில் மட்டுமே மனதை வைக்கக்கூடியவர்கள் தோன்றிய வம்சத்தில் பிறந்த நான், பாவங்கள் சூழ்ந்த மனம் கொண்டவனாக ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ளேன்.

ஆகவே ப்ரபத்தி என்பது சரணம் அடையத் தக்கவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பற்றி அறிந்தவர்களுக்கும், சரணாகதி குறித்து அறிந்தவர்களுக்கும், வேறு

உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாமல் உள்ளவர்களுக்கும் - அவர்கள் எந்த வர்ணத்தினராக இருந்தாலும் ஏற்புடையதே என்பதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை.

ப்ரபத்தியின் தன்மை பற்றிய சந்தேகங்களும் விளக்கங்களும்

மூலம் - இவ்வுபாய ஸ்வரூபத்தைப் பற்ற

நாராயணம் ஸலக்ஷமீகம் ப்ராப்தும் தச்சரணத்வம்
உபாய இதி விச்வாலோ த்வயார்த்த: சரணாகதி:

என்கிற அபியுக்தர் பாசுரமும் அதிகார கோடியிலும் அங்க கோடியிலும் நிற்கிற விச்வாஸத்தினுடைய ப்ராதாந்யம் சொல்லுகைக்காக வத்தனை. அப்படியே ப்ரபத்திர்விச்வாஸ:, ஸக்ருத்ப்ரார்த்தநாமாத்ரேண அபேக்ஷிதம் தாஸ்யதீதி விச்வாஸ பூர்வகம் ப்ரார்த்தநமிதி யாவத் என்கிற வாக்யமும் ப்ராதாந்யவிவக்ஷிதையாலே முதல் விச்வாஸத்தைச் சொல்லி அநந்யஸாத்யே என்கிற பரதமுநி ப்ரணித லக்ஷண வாக்யத்தின்படியே விச்வாஸபூர்வகம் ப்ரார்த்தநமென்று நிஷ்கர்ஷித்தது. இவ்வாக்யந்தானும் ஆத்மநிசேஷபம் அங்கி, இதரங்கள் அங்கங்கள் என்று சொல்லுகிற ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுக்த: இத்யாதி வசநங்களாலே ப்ரார்த்தனையும் அங்கமாகையால் ரக்ஷாபேக்ஷம் ப்ரதீக்ஷதே என்கிறபடியே ஈச்வரன் அபேக்ஷாமாத்ர ஸாபேக்ஷன் என்று இவ்வங்கத்தின் ப்ராதாந்யத்தை விவக்ஷித்துச் சொன்னபடி சிறிய கத்யத்திலும் விச்வாஸபூர்வக ப்ரார்த்தனையைப் பண்ணி நமோ அஸ்து தே என்று முடிக்கையாலும் உபாய சரணசப்த ஸாமர்த்த்யத்தாலும் நிசேஷமும் ஸித்தம்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தை விளக்கும்விதமாக நம்பத்தகுந்தவர்களின் வாசகமான - நாராயணம் ஸலக்ஷமீகம் ப்ராப்தும் தச்சரணத்வம் உபாய இதி விச்வாலோ த்வயார்த்த: சரணாகதி: - பெரியபிராட்டியுடன் கூடியபடி உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனை அடைவதற்கு, அவனுடைய இரண்டு திருவடிகள் மட்டுமே உபாயம் என்னும் விச்வாஸமே த்வயமந்திரத்தில் கூறப்பட்ட சரணாகதி - என்றது காண்க. இந்த வரியின் உட்கருத்து என்னவென்றால், விச்வாஸம் என்பது சரணாகதி செய்பவனின் மனதில் முக்கியமாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், இந்த விச்வாஸம் என்பது ப்ரபத்தியின் ப்ரதான அங்கமாக உள்ளது என்பதும் ஆகும். இதே போன்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் - ப்ரபத்திர்விச்வாஸ:, ஸக்ருத்ப்ரார்த்தநாமாத்ரேண அபேக்ஷிதம் தாஸ்யதீதி விச்வாஸ பூர்வகம் ப்ரார்த்தநமிதி யாவத் - ப்ரபத்தி என்பது விச்வாஸமே; ஒருமுறை வேண்டி நின்றாலே போதுமானது, வேண்டியதை

அளிப்பான் என்னும் விச்வாஸம் ஆகும் - என்று உரைத்தார். இந்த வாக்கியமானது முதலில் ப்ரபத்திக்கு மிகவும் முக்கியமானது விச்வாஸமே என்னும் கருத்தால் கூறப்பட்டது. மேலும் இந்த வாக்கியம், அநந்யஸாத்யே - ப்ரபத்தி என்பது விச்வாஸத்துடன் கூடிய வேண்டுதலே - என்பதான பரதமுனியின் வாக்கியத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாக, அதாவது முதலில் விச்வாஸம் அவசியம் என்பதைக் கூறுவதாக உள்ளது. ஆத்மசமர்ப்பணம் என்பது ப்ரபத்திக்கு அங்கி என்பதும், கார்ப்பண்யம் உட்பட பலவும் அங்கங்கள் எனவும் முன்பே உரைக்கப்பட்டது. லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் (17-74) - ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுக்த: - ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடியதான ந்யாஸமே சரணாகதி எனப்படுகிறது - என்றது காண்க. ஆகவே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் வாக்கியத்தில் "ப்ரபத்தி என்பது விச்வாஸத்துடன் வேண்டி நிற்பதே" என்று கூறுவது, ஐந்து அங்கங்களில் ஒன்றான எம்பெருமானின் காப்பாற்றுதலை வேண்டி நிற்கின்ற அங்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தவே ஆகும் என்றாகிறது. இதனையே லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் (17-78) - ரக்ஷாபேக்ஷம் ப்ரதீக்ஷதே - ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனையை எதிர்பார்க்கிறான் - என்றது காண்க. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த சிறிய கத்யம் எனப்படும் ஸ்ரீரங்க கத்யத்திலும் "முதலில் விச்வாஸம் அவசியம்" என்று உரைத்து, "நமோ அஸ்து தே" என்று முடிப்பதைக் காண்க. மேலும் அங்கு, எம்பெருமானையே உபாயமாக நாடுவதை "சரணம்" என்னும் பதம் மூலம் உரைத்தார்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 64)

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறாப்போலே அவையுண்டானாலு மிழவுக் கவர்கள் பக்கல் அபசாரமே போரும்.

அவதாரிகை - பகவல்லாப ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாக வுடையா னொருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாய்த்ததாகிலும், பகவான் அதுக்கு லகுவானதொரு தண்டங்களைப் பண்ணிக் கூட்டிக் கொண்டுவிடானோ, அவையிரண்டு மஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழந்தே போய்விடு மென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் ஆகியவற்றை ஒருவன் பெற்றிருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட ஒருவன் பாகவத அபசாரம் அடைந்தான் என்றால், அத்தகைய அபசாரத்திற்குப் பலனாக ஒரு சிறிய அளவு தண்டனையை மட்டுமே அளித்துவிட்டு ஸர்வேச்வரன் அவனைத் தன் பக்கம் மீண்டும் சேர்க்கமாட்டானோ? இதனை விடுத்து, அவன் அடைந்த பாகவத அபசாரம் என்பதே முதன்மையானது என்னும் நிலை ஏற்பட்டு, ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் ஆகிய இரண்டும் அவனிடம் இல்லை என்ற நிலைக்கு ஒப்பாக ஸர்வேச்வரனை அவன் இழந்துவிடுகிறான் என்பது சரியா என்ற சந்தேகம் ஏற்படலாம். இதற்கான விடையை அருச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “உபாய்யாமேவ பக்ஷாப்யா மாகாசே பக்ஷிணாம் கதி:”, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே பகவாந ஹரி:” என்றும், “வீசுஞ் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணொடு நுங்கட்கெளிது” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பகவல்லாப ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபாநுஷ்டாநமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும்; பகவல்லாபத்துக்கு, “பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்சர்யா:”, தேநைவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்” என்றும், “யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம்யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பாகவத ஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகிறாப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் குறைவற வுண்டாய்த்தாகிலும் பகவத் விஷயத்தை யிழந்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்த பாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகப் போருமென்றபடி.

விளக்கம் - கீழே உள்ள இரண்டு ப்ரமாணங்களின்படி, ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள தத்வஞானம், அந்த ஞானத்தை அடைவதற்குத் தகுதியான ஒழுக்கம் ஆகிய இரண்டும் ஒருவருக்கு இல்லை என்றாலும்:

- உபாய்யாமேவ பக்ஷாப்யா மாகாசே பக்ஷிணாம் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே பகவாந ஹரி: - பறவைகளின் இரண்டு சிறகுகள் மூலம் எவ்விதம் அவற்றுக்கு வானில் பறக்கவல்ல நிலை ஏற்படுகிறதோ அது போன்று ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் மூலம் பகவான் ஸ்ரீஹரி அடையப்படுகிறான்.
- திருவிருத்தம் (54) – வீசுஞ் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணொடு நுங்கட்கெளிது.

அதாவது, மேலே உள்ள வரிகளின்படி ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் ஆகிய இரண்டும் ஒருவனுக்கு இல்லை என்றபோதிலும், கீழே உள்ள வரிகளின்படி ஸர்வேச்வரனை அடையும் பேற்றுக்கு, பாகவதர்களின் தொடர்பு என்பது மட்டுமே போதுமானது; வேறு எந்தவிதமான சாதனமும் அவசியம் இல்லை என்றாகிறது:

- பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்சர்யா:, தேநைவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் - விலங்குகள், மனிதர்கள்,

பறவைகள் ஆகிய எதுவாக இருந்தாலும், அவை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனைச் சார்ந்திருந்தால் போதுமானது; அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனின் ஸம்பந்தம் காரணமாகவே அவை மஹாவிஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகின்றன.

- பராசரஸ்ம்ருதி - யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம்யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா: - ஒரு பாகவதன் எவற்றைத் தனது கரங்களால் தொடுகிறானோ, எவற்றைத் தனது கண்களால் பார்க்கிறானோ அவை நிலையான பொருள்கள் என்றாலும், மோக்ஷம் அடைகின்றன; இப்படி உள்ளபோது அவனது உறவினர்கள் மோக்ஷம் பெறுவர் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

அதாவது, ஞானம் மற்றும் அனுஷ்டானம் ஆகிய இரண்டும் ஒருவனுக்கு எந்தவிதமான குறைவும் இன்றி நிரம்ப உண்டாகலாம். ஆனால் அவன் பகவானின் ப்ரீதிக்கு ஏற்றவர்களாக உள்ள பாகவதர்கள் விஷயத்தில் செய்யும் அபசாரம் என்பது " பகவானின் ஸம்பந்தத்தை இழக்கும் நிலை" என்பது உருவாக மற்ற ஏதும் தேவையில்லை என்னும்படியான சாதனம் ஆகிவிடுகிறது என்று கருத்து.

205. இதில் ஜன்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

அவதாரிகை - இதில் ஜன்மவ்ருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்கக்ஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் (இதில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பகவத்பேறு என்பதை அடைவதில் பாகவத ஸம்பந்தம் மட்டுமே போதுமானது, பகவத் ஸம்பந்தம் இழத்தல் என்பதில் பாகவத அபசாரம் மட்டுமே போதுமானது என்ற நிலையில் - பிறப்பு, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் ஏதும் பேதம் உள்ளதா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதில்) என்றது "பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமையும். இழவுக்கு அவர்கள் பக்கலபசாரமே போரும்" என்று சொன்ன விவையிரயிரண்டிலுமென்றபடி. (ஜன்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்றது, ஜன்ம வ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு

ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்த்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணாமபசாரமே யிழவுக் குடலாவது; அவற்றாலபக்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி யிழவுக் குடலாகாதென்கிற நியமமில்லையென்றபடி.

விளக்கம் - “இதில்” என்பது என்ன? பாகவத ஸம்பந்தமே பகவத் பேற்றுக்குப் போதுமானது, அவர்களிடம் ஏற்படும் அபசாரம் என்பது மட்டுமே பகவத் ஸம்பந்தம் இழப்பதற்குப் போதுமானது என்பதைக் குறிப்பதாக “இதில்” என்ற பதம் உள்ளது. அதாவது “இந்த இரண்டிலும்” என்று பொருள். “ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை” என்பது என்ன? பிறப்பு மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் உயர்ந்தவர்கலாக உள்ள பாகவதர்களின் தொடர்பு மட்டுமே பகவத்பேற்றுக்குக் காரணமாகும்; இவற்றால் தாழ்ந்த பாகவதர்களின் தொடர்பு அத்தகைய பேற்றுக்குக் காரணமாகாது என்ற விதி இல்லை. இதே போன்று, பிறப்பு மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் உயர்ந்த பாகவதர்களிடம் செய்யும் அபசாரம் மட்டுமே பகவத் ஸம்பந்தத்தை இழக்கும்படிச் செய்யும்; அவற்றில் தாழ்ந்த பாகவதர்களின் விஷயத்தில் செய்யும் அபசாரம் என்பது பகவத் ஸம்பந்தத்தை இழக்கும்படிச் செய்யாது என்ற விதியும் இல்லை.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 74)

1-5-8 உண்டா யுலகேழ் முன்னமே யுமிழ்ந்து மாயை யாற்புக்கு

உண்டாய் வெண்ணெய் சிறுமனிச ருவலை யாக்கை நிலையெய்தி

மண்டான் சோர்ந்த துண்டேலும் மனிசர்க் காகும் பீர்சிறிதும்

அண்டா வண்ணம் மண்கரைய நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே!

பொருள் - அனைவருடனும், எப்போதும், அனைத்துவிதங்களிலும் கலந்து பழகியபடி உள்ளபோதிலும் எந்தவிதமான தாழ்மையும் உண்டாகாதபடி உள்ளவனே! முன்பு ஒரு காலத்தில் அனைத்து உலகங்களையும் உட்கொண்டாய். அதன் பின்னர் அவற்றை வெளியே உமிழ்ந்தாய். அற்பமாகப் பெறுகின்ற தாழ்வான இந்த மனித சரீரத்தின் நிலையை நீ உனது லீலையால் பெற்றுக்கொண்டு, மாயமான விளையாட்டுக்களால் ஆயர்பாடியில் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிற்குள்ளும் புகுந்து, அங்கிருந்த வெண்ணெயை உண்டாய். நீ முன்பு உட்கொண்ட மண்ணின் சிறுபகுதிகள் இன்னமும் உனது திருவயிற்றில் தங்கியிருந்து, சிறிய குழந்தைகளுக்கு ஏற்படக்கூடிய சோகை என்று நோய் சற்றும் ஏற்படாதபடி, அந்த மண்ணானது கரைந்து போவதற்காக நீ உட்கொண்ட வெண்ணெய் சரியான மருந்து ஆகாது அல்லவோ?

அவதாரிகை - இவர் இப்படி அகலப்புக்கவாரே, "இவர் துணிவு பொல்லாதாயிருந்தது; இவரைப் பொருந்தவிடவேணும்" என்று பார்த்து, "வாரீர் ஆழ்வீர்! திருவாய்ப்பாடியில் வருந்தாந்தங் கேட்டறியீரோ?" என்ன, "அடியேன்

அறியேன்” என்றார், அது கேட்கையிலுண்டான ச்ரத்தையாலும், ”அவன்தான் அருளிச்செய்யக் கேட்கவேணும்” என்னும் ச்ரத்தையாலுமாக; ”முன்பொரு காலத்திலே பூமியை எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தோம்; பின்பு அது தன்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தோம்; அதில் ஏதேனும் சேஷித்ததுண்டாகக் கருதி, திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விழுங்கினோம்காணும்” என்ன, ”அது இதுக்குப் பரிஹாரமாகச் செய்தாயோ? அது ஒரு கால விசேஷத்திலே; இது ஒரு காலவிசேஷத்திலே” என்ன, ”ஆனால் நாம் இது ஏதுக்காகச் செய்தோம்?” என்ன, ”ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யம் உனக்கு தாரகமாகையாலே செய்தாயத்தனை” என்ன; ”ஆனால், அவ்வெண்ணெயோபாதி உம்மோட்டை ஸம்ச்லேஷமும் நமக்கு தாரகங் காணும்; ஆன பின்பு நீர் உம்மைக்கொண்டு அகலுவீராகில், திருவாய்ப்பாடியிலே வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர்கிடீர்” என்றான். அவன் கருத்தைத் தாமறிந்தமை தோற்ற அநுபாஷிக்கிறார் இப்பாட்டில்.

விளக்கம் - ஆழ்வார் இப்படியாகத் தன்னை விட்டு அகல முற்பட எண்ணியதை ஸர்வேச்வரன் நோக்கினான். தனது மனதில், ”இவரது துணிவு மிகவும் அதிகமாகவே உள்ளது. இவரை நம்மிடம் பொருந்தியே நிற்கச்செய்யவேண்டும்”, என்று எண்ணினான். ஆழ்வாரிடம், ”ஆழ்வாரே! திருவாய்ப்பாடியில் நாம் வெண்ணெய் களவு செய்த நிகழ்ச்சிகள் பற்றி நீவீர் அறிவீரோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், ”நான் அதனைப் பற்றி ஏதும் அறியாதவன்”, என்றார். ஏன் இவ்விதம் உரைத்தார்? அந்த விவரங்களைக் கேட்பதில் உண்டான அளவு கடந்த ஆசையாலும், அவற்றை அவனது திருவாய் மலர்ந்து அவனே அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று எண்ணியதாலும் ஆகும். ஸர்வேச்வரன் அவரிடம், ”முன்பு ஒரு காலத்தில் இந்த உலகங்களை எடுத்து நம்முடைய வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டோம். அதன் பின்னர் அவற்றை மீண்டும் உமிழ்ந்தோம். அப்படிச் செய்தபோது அந்த உலகங்களில் இருந்த மண் துகள்கள் சிறிதளவு நம்முடைய வயிற்றில் தங்கிவிட்டது என்று எண்ணி, அவற்றை நீக்குவதற்காக திருவாய்ப்பாடியில் நாம் வெண்ணெய் உண்டோம்”, என்றான். நோய் ஏற்பட்ட காலத்தில் உண்டால் அல்லவோ மருந்து பயன்படும்; ஏதோ ஒரு காலத்தில் உட்கொண்ட மண்ணுக்கு, அதற்குப் பின்னர் உட்கொண்ட நவநீதம் மருந்தாகாது என்று திருவுள்ளம் பற்றியவராக ஆழ்வார், ”அந்த வெண்ணெயை மண்ணுக்குப் பரிகாரமாக உட்கொண்டாயோ! அது ஒரு காலகட்டம், இது இது ஒரு காலகட்டம் அல்லவோ?”, என்று வியந்து உரைத்தார். உடனே அவன், ”அப்படி என்றால் நாம்

வெண்ணெய் உண்டதற்கு வேறு என்ன காரணம், நீவிர் உரைப்பீராக”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அடியார்களின் கைகள் பட்ட வெண்ணெய் உனக்கு ஏற்ற பொருளாக உள்ளதால் நீ உண்டாய்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “ஆனால் அந்த வெண்ணெய் போன்றே உம்முடைய சேர்க்கையும் நமக்கு அவசியம் வேண்டியதாகிறது. ஆனால் நான் இவ்விதம் உரைத்த பின்பும் நீவிர் உம்முடைய தாழ்வைக் காரணம் காட்டி நம்மை விட்டு விலகிச் சென்றீர்கள் என்றால், திருவாய்ப்பாடியில் நமக்கு வெண்ணெய் தர மறுத்தவர்கள் நிலையை அடைவீர் (நமக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்தவர் ஆவீர்)”, என்று உரைத்தான். அவன் கருத்தை, தான் உணர்ந்ததாக அவனுக்கு உணர்த்தும்விதமாகத் தொடர்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உண்டாய் உலகேழும் முன்னமே) லோகங்களேழையும் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய் முன்பொரு காலத்திலே. (உமிழ்ந்து) பின்னை அதுதன்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து. (மாயையால் புக்கு உண்டாய் வெண்ணெய்) “மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்” என்கிறபடியே இச்சாபர்யாயமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே புக்கு உண்டாய் வெண்ணெய். அது செய்யுமிடத்தில் சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய்ப்புக்கு “வெண்ணெய் அமுதுசெய்ய” என்றால் கொடார்களே. (சிறுமனிசர் இத்யாதி) சஷுத்ரரான மனுஷ்யர்களுடைய ஹேயமான சரீரத்தினுடைய நிலையை, அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்துக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டு வந்தாயிற்று இப்படி செய்தது. “கறையினார் துவருடுக்கை” என்கிறபடியே இடையரளவிலே தன்னை அமைத்துவந்து கிட்டியிறே வெண்ணெய் அமுது செய்தது; “ஸபலம் தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத்” என்னாநிற்கச்செய்தேயிறே, “நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாம்வஸத் ப்ரபு:” என்கிறது.

விளக்கம் - (உண்டாய் உலகேழும் முன்னமே) - ஏழு உலகங்களையும் ப்ரளய காலத்தில் எடுத்து உனது வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டாய். (உமிழ்ந்து) - அதன் பின்னர் அவற்றைக் காண எண்ணி மீண்டும் உமிழ்ந்தாய். (மாயையால் புக்கு உண்டாய் வெண்ணெய்) - நிகண்டுவில் - மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம் - மாயை,வயுநம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை ஒரே பொருள் கொண்டவை - என்பதற்கு ஏற்ப உனது விருப்பத்தினைத் தொடர்ந்து வந்த ஞானம் காரணமாக வெண்ணெயை உட்கொண்டாய். இங்கு ஞானம் என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனின் வியக்க

வைக்கும் ஞானம் கூறப்பட்டது. எப்படி? வெண்ணெயை உட்கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது, ஆனால் சக்ரவர்த்தித் திருமகனான இராமனாக வந்தபோது இவ்விதம் “வெண்ணெய் களவு செய்யவேண்டும்” என்றால் யாரும் அளிக்கமாட்டார்கள் என்று உணர்ந்தான்; ஆகவே அற்பமான மனிதர்களின் தாழ்வான சரீரத்தின் நிலையை, அவனுடைய திவ்யமான திருமேனிக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டு, க்ருஷ்ணனாக வந்து இவ்விதம் செய்தான். இதனால் அவனது ஞானம் என்பது சாமர்த்ய வடிவாக வெளிப்பட்டது காண்க. திருவாய்மொழி (4-2-4) - கறையினார் துவருடுக்கை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஆயர்களின் இடையே தன்னை அமைத்துக்கொண்டு வெண்ணெய் உட்கொண்டான். அதாவது காட்டில் பழங்களை பறிப்பதன் காரணமாக அவற்றின் சாறு படிந்து இறுகிப்போன ஆடை, பசுக்களை மேய்ப்பதற்கான கழி, பசுக்களிடம் பால் கறக்க உதவும் வஸ்துக்கள், இடுப்பில் கட்டப்பட்ட மணி போன்றவற்றுடன் நின்றான். இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (5-8-14) - ஸபலம் தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத் - தேவகியே! நீ உனது முற்பிறவியில் செய்த நல்வினை இப்போது பலனை அளித்துள்ளது; நான் இதன் காரணமாகவே உனது கர்ப்பத்தில் உண்டானேன் - என்று உள்ளது காண்க. இவ்விதம் உரைத்தபோது, இரத்தமும் எலும்பும் கூடியதான இந்த உலகில் தோன்றிய சரீரம் என்றே ஆகிறது; அப்படி உள்ளபோது மேலே வ்யாக்யானத்தில் - அப்ராக்ருத திவ்ய - இந்த உலகில் காணப்படாத திவ்யமான சரீரத்துடன் - என்று எப்படிக்கூறமுடியும் என்று கேட்கலாம். மஹாபாரதத்தில் - நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாம்வஸத் ப்ரபு: - க்ருஷ்ணன் கர்ப்பவாசம் செய்கின்ற நிலையை அடையவும் இல்லை, யோநியில் வசிக்கவும் இல்லை - என்று கூறப்படுவதால், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்பதே இந்தக் கேள்விக்கான பதிலாகும்.

வ்யாக்யானம் - இக்ஷ்வாகுவம்சயரிலே ஒருவன் யாகம் பண்ணாநிற்க, பிபாஸை வர்த்தித்தவாறே மந்தரபூதமான ஜலத்தைப் பாநம் பண்ண, கர்ப்பமுண்டாயிற்றது, சக்ல சோணீத ரூபத்தாலே பரிணதமாயன்றிறே; சக்த்யதிசயத்தாலே இப்படி கூடக் கண்ட பின்பு, “ஸர்வசக்திக்குக் கூடாததில்லை” என்று கொள்ளத்தட்டில்லையிறே. மண்ணை அமுதுசெய்தது - அதின் ஸத்தைக்காக; வெண்ணை அமுதுசெய்தது - உன் ஸத்தைக்காக. (மண்தான் இத்யாதி) பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்து உமிழ்ந்தபோது சேஷித்தது ஏதேனும் மண் உண்டாகிலும், பிற்பட்ட மநுஷ்யர்க்கு

அத்யல்பமும் சேஷியாதபடி நெய்யமுதுசெய்தது அதுக்கு மருந்தோ? ஒன்றும் சேஷியாதபடி அமுதுசெய்யிலோ மருந்தாவது? அன்றிக்கே, "பீர்" என்று வைவர்ண்யமாய், மண்ணிலே சிறிது சேஷித்தால் மநுஷ்யர்க்கு வரக்கடவதான வைவர்ண்யம் சிறிதும் வாராதபடி நெய்யூண் மருந்தோ? அன்றிறே. "ஆனால் எதுக்காகச் செய்தோம்?" என்னில், (மாயோனே) ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தாரணமில்லாதபடியான ஆச்ரிதவ்யாமோஹத்தாலே செய்தாயித்தனை யன்றோ?

விளக்கம் - இது போன்று கர்ப்பவாசம் இல்லாமல் குழந்தை பிறக்குமோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். இசஷ்வாகு குலத்தில் வந்த யுவநாச்வன் என்பவன் யாகம் செய்து கொண்டிருந்தபோது தாகம் எடுத்த காரணத்தினால் மந்த்ரங்கள் மூலம் தூய்மை செய்யப்பட்ட தண்ணீரைப் பருகினபோது கர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அப்போது பிறந்தவன் மாந்தாதா என்பவன் ஆவான். ஆக அவன் தாயின் தொடர்பு இன்றி, தந்தை மூலம் மட்டுமே பிறந்தான். மந்திரங்களின் வலிமையே இவ்விதம் உள்ளபோது, ஸர்வசக்தியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்ய இயலாதது என்று ஏதும் இல்லை என்று கூறுவதில் எந்தக் குறையும் இல்லை. மண்ணை உட்கொண்டது அதனைக் காப்பதற்காக, வெண்ணெய் உட்கொண்டது உன்னைக் காப்பதற்காக. (மண்தான் இத்யாதி) - இந்தப் பாசுரத்தை "முன்னமே உலகேழும் உண்டுமிழ்ந்தாய்; சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலை எய்தி மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய்; மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும், மண் கரைய மனிசர்க்காகும் நெய் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் ஊண் மருந்தோ" என்று சொற்களை மாற்றி அமைத்துக்கொண்டு பொருள் அருளிச்செய்கிறார். முன்பு பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்து, அதன் பின்னர் உமிழ்ந்தபோது வயிற்றில் சிறிதளவு மண் மீதம் இருந்தால் அல்லவோ மருந்து தேவை; அப்படியே சிறிதளவு மண் இருந்தது என்றே வைத்துக்கொள்வோம், அப்படி என்றாலும் மனிதர்க்குச் சற்றும் மீதம் இல்லாதபடி நெய் உட்கொண்டது அந்த மண்ணிற்கான மருந்தாகுமோ? அல்லது இந்தப் பாசுரத்தை "மாயோனே, முன்னமே உலகேழும் உண்டாய், உமிழ்ந்து, சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலை எய்தி, மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய்; மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும், மனிசர்க்காகும் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் மண் கரைய நெய்யூண் மருந்தோ" என்று சொற்களை வேறுவிதமாக மாற்றி அமைத்துக்கொண்டு பொருள் உரைக்கிறார். ஒரு காலத்தில் ஸர்வேச்வரனாக

நின்று மண்ணை உண்டதற்கு, பின்னர் வேறு ஒரு காலத்தில் மனிதனாகப் பிறந்து வெண்ணெய் உட்கொண்டாலும், முன்னர் எப்போதோ உண்ட மண்ணில் சிறிதளவு வயிற்றில் தங்கியபோதிலும், மனிதர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற சோகை என்பது உனக்கு உண்டாகுமோ? அப்படியே ஏற்பட்டாலும், அதற்கு வெண்ணெய் மருந்தோ? அல்லவே! இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், "ஆயினும் நாம் ஏன் செய்தோம்", என்று கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (மாயோனே) - வியக்க வைக்கின்ற குணங்களும் செயல்களும் கொண்டவனே! அடியார்களால் தீண்டப்பட்ட பொருள்கள் அல்லாமல் உனக்கு இருப்பு இல்லை என்னுபடியாக அவர்களிடம் கொண்ட பெருமயக்கம் காரணமாக அல்லவோ இவ்விதம் செய்தாய்?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 37)

35. பால்வாய்ப் பிறைப்பிள்ளை யொக்கலைக்கொண்டு, பகலிழந்த

மேல்பாற்றிசைப்பெண் புலம்புறுமாலை, உலகளந்த

மால்பாற்றுழாய்க்கு மனமுடையார்க்கு நல்கிறறையெல்லாம்

சோல்வான் புகந்து, இதுவோர் பனிவாடை துழாகின்றதே.

பொருள் - பகல்பொழுது என்பதான தனது கணவன் அழியப் பெற்ற பெண்ணாகிய மேற்குத்திசை, தன்னுடைய இடுப்பிலே பாலை வாயிலே கொண்ட தன்னுடைய குழந்தையாகிய சந்திரனை வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். இப்படியாக அந்தக் குழந்தை அழுதபடி உள்ள மாலைப்பொழுது வந்தது. இந்த வேளையில் நடந்தது என்ன? அனைத்து உலகங்களையும் ஆக்கிரமித்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் இருக்கின்ற துளசிமாலையைப் பெறவேண்டும் என்று மனம் நிலைத்தபடி உள்ளவர்களுக்கு, அவன் அளித்த அனைத்தையும் கவர்வதற்காகப் புகுந்த இந்த குளிர்ந்த வாடைக்காற்று தழுவியபடி உள்ளது.

அவதாரிகை - கீழ்வந்த வ்யஸந தசைகளெல்லாம் ப்ரக்ருதியென்னும்படிக்ரீடாக மேல்வருகிற தசையிருக்கிற படிகைக்கண்டு “இதென்னாய்த் தலைக்கட்டக்கடவது” என்று திருத்தாயார் பயப்படுகிறாள். இவளுக்கு முன்பு ஸம்ச்லேஷ தசையிலநுபவித்தவை யெல்லாம் பாதகமாய்த் தானீடுபட்டபின்பு தன்னிழவைப்பாராதே “இத்தலைக்கு நலிவாயிராநின்றது” என்று அவற்றையுங் கொண்டு நோவுபடுகிறாள். வாயுந்திரையுகளிற் பிராட்டியைப்போலே; வழிப்பகையாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - இதுவரை இருந்த வந்த துன்பமான நிலை அனைத்தையும் விஞ்சும் அளவிற்கு வந்த மாலைநேரம் என்னும்படியான நிலை உண்டானதைக் கண்ட நாயகியின் தாயார், “இது இவளை எவ்விதம் முடிக்கப்போகிறதோ” என்று அச்சம் சொல்கிறாள். அவனுடன் சேர்ந்திருந்த காலத்தில் இவள் அனுபவித்த அனைத்தும் இப்போது பாதகங்களாக நின்றன. ”தானீடுப்பட்ட பின்பு” என்றால் - தன்னுடைய மகளுடைய துன்பத்தைக் கண்டு, தான் அதில் மூழ்கிக் கிடந்த பின்னர், அப்போது மேற்குத்திசை என்ற பெண்ணின் துக்கத்தைக் கண்டு அதற்காகவும் வருந்துகிறாள் என்று கருத்து. “இத்தலைக்கு” என்றால் “மேற்குத்திசைப் பெண்ணிற்கு” என்று பொருள். ”வழிப்பகை” என்றால் காணும் இடம் எங்கும் பகையாக உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - (பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை) இத்யாதி. பாலசந்திரனை யோரருகே கொண்டு பகலையிழந்த மேலைத்திக்காகிற பெண்ணானவள் ஸந்த்யாஸமயத்திலே ப்ரலாபியா நின்றாள். புதிசாகப் பர்த்தாவையிழந்தாளொரு ஸ்த்ரீ தன்னுடைய ஸ்தநந்தய ப்ரஜையையுமெடுத்துக்கொண்டு கூப்பிடுமாபோலே கூப்பிடாநின்றாள். (பால்வாய்) வாயில் முலையை வாங்கில் வாடும். (பகலிழந்த) இழந்த பர்த்தாவின் கனத்தைச் சொல்லுகிறது. ஒரு மநுமாந்தாந்ருப்ர்ப்ருதிகளை யிழந்தாற்போலே தன்னிழவுக்கும் போலியாகை. தானும் “உத்தேச்யம் பெற்றேன்” என்னும்போது “பகற்கண்டேன்” என்றிறே சொல்லுவது. (மேல்பால்திசைப்பெண்) நாயகியினுடைய கனஞ்சொல்லுகிறது. திக்குக்களை விவேகிக்கும்போது மேலைதிக்கை உத்க்ருஷ்டமென்று சொல்லும்படியாலே. மேலைக்கடல் கோஷிக்கிறவற்றைப் புலம்புகிறதென்கிறது.

விளக்கம் - (பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை) - பிறைச்சந்திரனைத் தனது இடுப்பிலே வைத்துக்கொண்டு, பகல்பொழுது அல்லது சூரியன் என்பதான தனது கணவனைப் பிரிந்த மேற்குத்திசை என்ற பெண், மாலை வேளையில் தவித்துப் புலம்பியபடி நின்றாள். தனது கணவனைப் புதியதாகப் பிரிந்த ஒரு பெண், தனது தாய்ப்பாலைக்கூடச் சரிவர பருகத் தெரியாத குழந்தையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, அவனை அழைத்தபடி நிற்பது போன்று, இந்த மேற்குத்திசைப் பெண் உள்ளாள். (பால்வாய்) - வாயில் வைக்கப்பட்ட தனது ஸ்தனத்தை சற்றே விலக்கினாலும் வாடிவிடும்படியான குழந்தை. (பகலிழந்த) - தான் இழந்த கணவனாகிய பகல் அல்லது சூரியன் என்பவனின் முக்கியத்தை, அதாவது அவன்

உலகிற்கு ஆற்றும் உதவியை உரைக்கிறார். சரி; பகல்பொழுது அல்லது சூரியனை அந்த மேற்குத்திசைப் பெண் இழந்து நிற்பதற்கும், நாயகியான இவள் வாடுவதற்கும் என்ன தொடர்பு? அதே போன்று இவளும் சூரியனைக் கண்டேன் என்று கூறுகிறாள். எங்கு? இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) - பகற்கண்டேன் - அப்போது சூரியனாக நாராயணனைக் கண்டேன் - என்றது காண்க. இதனையே "உத்தேசம் பெற்றேன்" என்கிறாள். (மேல்பால்திசைப்பெண்) - மேற்குத்திசையின் உயர்த்தியையும், அந்தத் திசையில் உள்ள கடல் ஓசையானது அந்தப் பெண் புலம்புவது போன்று உள்ளதையும் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உலகளந்தவித்யாதி) ஸர்வேச்வரன் பக்கலுண்டான திருத்துழாய் மாலையிலே ப்ரவணமான மநஸ்ஸையுடைய இவளுக்கு. (மாலைநல்கிற்றையெல்லாம்) மாலைநல்குகையாவது - ஸத்தையை வைக்கை. சந்தானசாபம் வைத்தபடி. (மாலை - சோல்வானித்யாதி) சிலரை ஹிம்ஸிக்கப் புக்கவர்களை ஹிம்ஸிக்கப் புகுவாரைப்போலே ஸத்தையைத் துழாவிக்கொண்டு வாராநின்றது. (பனிவாடை) நஞ்சூட்டினவாடை. ப்ராணாவஸ்த்தமாயிருக்கையாலே ப்ராணன் நின்ற நிலையெல்லாமறிந்து துழாவா நின்றது. நாங்கள் ப்ரக்ருதியை அழித்தோமோ? எங்களோடு ஸஜாதீயமானதைக் கொண்டு போகிறோமித்தனையன்றோ? என்றழியாநின்றது.

ஸ்வாபதேசம் - பகவத் விஸ்வேஷத்திலும் அநுகூலபதார்த்தங்களும் பாதகமாகிறபடியைக் கண்ட வைஷ்ணவர்கள் "இவருடைய ஸத்தை யெங்ஙனே தரிக்கக்கடவதோ" என்றஞ்சுகிறபடி.

விளக்கம் - (உலகளந்தவித்யாதி) - ஸர்வேச்வரனிடம் எப்போதும் காணப்படும் துளசிமாலை மீது இவளது மனம் "இதுவே எனது உயிர்" என்று லயித்தபடி உள்ளது. இப்படிப்பட்ட நாயகிக்கு. (மாலைநல்கிற்றையெல்லாம்) - மாலையை நல்குதல் என்றால் நிறம், உயிர் போன்றவற்றை அபகரிக்காமல் விட்டுவைப்பது. சந்தானசாபம் என்பது என்ன? அரசர்கள் எப்படிப்பட்ட விரோதிகளாக இருந்தாலும், "எனது வம்சம் தழைக்க ஒரு குழந்தையை மட்டுமாவது விட்டு வைக்கவேண்டும்", என்று கேட்டால் விட்டுவிடுவார்கள். இது போன்று இவளது நிறம் போன்றவற்றைச் சிறிதளவு விட்டுவைத்தான். அல்லது பகல் பொழுதானது

அகன்று செல்லும்போது, மேற்குத்திசைப் பெண்ணிற்குக் குழந்தை போன்று இளம்சந்த்ரனை விட்டுச்சென்றது என்றும் பொருள் உரைப்பர். (மாலை - சோல்வானித்யாதி) - மேல் திசைப் பெண்ணை ஸமுத்திரத்தின் ஓசை என்பதன் மூலம் புலம்புவதாகக் காண்பித்த மாலைபொழுது செய்வது என்னவென்றால்: அவன் அளித்து விட்டுச் சென்ற நிறம், உயிர் போன்றவற்றைத் தனது வாடைக்காற்று மூலம் அபகரிக்கப் பார்க்கிறது என்று கருத்து. காற்றானது ப்ராணனின் ஜாதியாக இருப்பதாலே, மற்றவர்களுக்கு எங்குள்ளது என்று தெரியாத ப்ராணனின் இடத்தைச் சரிவர அறிந்துள்ளது; அங்கு சென்று அபகரிக்கப் பார்க்கிறது. இதனை யாராவது தடுத்தால் அந்த வாடைக்காற்றானது, “நாங்கள் என்ன இந்த உலகையா அழிக்கிறோம்? எங்களது ஜாதியாக உள்ள ப்ராணனை அல்லவோ கொண்டு செல்கிறோம்?”, என்று கூறி இவளை அழிக்க முனைந்தன.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்